

Park Cinayetleri

Bir Metin akır Polisiyesi

Armađan Tunaboylu

BİR

*Sık bakalım,
Sık bakalım,
Biber gazını sık bakalım...*

N'oluyodu lan? Maç mı vardı? İyi de maç olsa bile buralarda stat filan yoktu ki... Üzerinde durmamaya karar verdim. Zaten peşimden çeke çeke sürüklediğim, sıçtımın karısı Neşe'nin, "Ne ayıp, öyle eşyalar naylon poşette mi gidermiş" diye zorla elime tutuşturduğu sıçtımın tekerlekli bavulu yüzünden kolum kopmuştu. Evimi çok özlemiştim ulan. Bir haftadır tatildeydim. Bütün yorgunluğumu uzemden atmıştım ama evimi de özlemiştim. Yazıhanemi, kerhanemi, kızlarımı ama özellikle mahallemi çok özlemiştim. Burnumda tütüyordu annesini satayım.

Kızlar benim daha birkaç gün sonra geleceğimi sanıyorlardı. Şimdi kapıyı açıp içeri girecektim, önce bir şaşalayacaklardı. Tanıyamayacaklardı. Çünkü Arap taşığı gibi olmuştum güneşten. Sonra ilk Büşra uyanacaktı. En çok o severdi Metin Ağbi'sini. "Metin Ağbi gelmiş" diye çığlık atacaktı. Herkes bir anda sarılmaya kalkacaktı. Çılgın Dilek belki de müşterinin altından kalkıp donunu çeke çeke koşturacaktı.

Yavaştan burnumun direği sızlamaya başladı, gözlerimden birkaç damla yaş yanaklarımdan süzüldü. Hayır, kızların yanında ağlamamalıydım. Karizma yerle bir olursa kıcıma teneke bağlayıp kovalarlardı beni mahalleden. Sürüklenirken bile sürekli dönüp bileğimi koparan sıçtı-

mın bavulunu alamadan kaçıp gitmek zorunda kalırdım. Ama duramıyordum. Burnumu çeke çeke ağlıyordum. Ancak tuhaf bir şey vardı, içim ağlamıyordu. Gözlerim, ciğerlerim yanıyor, nefes alamıyordum. Etrafı sis kaplamıştı. Uzaklardan bir türlü anlayamadığım acayip acayip sesler geliyordu. Sanki maçta gibi. *Sık bakalım, sık bakalım...*

Duvara yaslanıp kaldım, hâlâ nefes alamıyordum, bavul yere düştü, ben de üstüne. Ölüyordum ulan. Bulut iyice arttı. Nefes alamadığım için kusmaya başladım. Derken bir gürültü koptu. Bir sürü garip adam dumanların arasından koşarak yanıma geldiler. Ulan ben ölmüştüm galiba. İnsan gövdeli, sinek kafalı yaratıklar doluştu bir anda sokağa. İyi de ne zaman ölmüştüm? O daracık yolda Arap otobüsünü sollarken, karşıdan gelen tırın altına girmiştik kesin. Otobüsteyken attığım çığıktan epeyce utanmıştım ama bak demek o sırada kaza yapmış da ölmüştük. Makaraları iyice koyuverdim ama ben ne hayal ediyordum? Kerhanemin kapısında krallar gibi karşılanmak, sevilme istiyordum. Oysa kıcı kırık bir trafik kazasında kurban olmuşum. Bir gazetede iki satır... *Hatalı sollama yaparken karşıdan gelen tırın altına giren otobüste ölenler: Metin Çakar*. Başka isim yok. Şerefsiz şoför bile kurtulmuş, bir tek ben ölmüşüm. Sıçayım ulan ben böyle kadere.

Kendimi iyice bırakmıştım ki cehennem zebanisi sinek kafalar beni fark etti. Ulan belki fark edilmeseydim dünyaya dönme umudum olurdu cehennemin kapısından sıvışıp... Hemen beni kaynar kazana götürmek için üzerime atıldılar, suratıma pıs pıs diye süt gibi bir şey sıktılar, biri de elimi yüzümü yıkıyordu. Ağlamam yavaştan kesildi ama ne olduğumu hâlâ anlamamıştım. Ciğerlerim yanıyor, ağızımda kusmuk tadı vardı.

Sinek kafalı zebaniler, “İyi misin?” diye sordular. Hayır, iyi değildim ama daha ilk günden şikâyetçi gibi görün-

memek için, “İyiyim” dedim. Etrafta fır dönüyorlardı. Çığlık çığlığa bir şeyler bağıyorlar, “Her yer Taksim, her yer direniş” diye bir şey söylüyorlardı. Duman dağılmaya başlamış, biraz daha düzgün nefes almaya başlamıştım. Aralarında kızlar da vardı. Cırtlak sesleriyle erkeklerden çok bağıyorlardı. Bir anda paldır küldür koşturup kayboluyorlar, gene aralardan bir yerlerden çıkıp geliyorlardı. Tam, manyak mı ulan bunlar, derken gene kayboldular ama biliyordum ki birkaç saniye sonra çıkacaklardı. Bu sırada havadan Allah’ın gazabı gibi bir şey geldi. Ulan neydi bu be? Her tarafından dumanlar çıkıyordu. Bomba! Hay ananı... Ulan tam kırımın dibinde patlayacaktı. Hey güzel Allah’ım. Metin kulunu öldürmek için otobüs kazasıyla yetinmemiş, üzerine bir de bomba yollamıştı ki paramparça olup cehennem kapısından façası bozuk girsin diye.

Yine aniden nefessiz kaldım. Böğürmek istiyor, böğüremiyordum, ağlamak istiyor, ağlayamıyordum. Korkudan kaskatı kesilip kaldım. O sırada sinek kafalardan biri bombayı tekmeleyerek karşı tarafa fırlattı. Hıçkırır gibi sesler çıkarıyordum ama façanın yerinde kalmasına sevinmiştim. Gene suratıma pıs pıs süt, gene birisi elimi yüzümü yıkadı, gene kendime geldim. Ama yerimden kıpırdamaya mecalim yoktu. Derken, “Sopalılar!” diye bir çığlık koptu, hepsi toz oldu. Nereden çıktıysa, ellerinde sopalar, on, on beş kişilik bir grup ortaya çıktı, sinek kafaların bir ikisini kısırtıp sopaladılar.

Sonunda biri beni fark etti, “Vay Metin Ağbi bu, dönmüş Metin Ağbim...”

Sopalılar üzerime doğru koşturdu. Bizim mahallenin çocuklarıydı bunlar. Kimseye yutturamadığı paralar basan ve hâlâ baba parasıyla geçinen Oski Nihat, sübyancılıktan beş defa hapse düşmüş Mektepçi Hüseyin, nasıl geçindiğini ailesinin bile bilmediği Fanti Halil, çocukluğundan beri

takdir ettiğim ve benden sonra mahallenin ikinci pezeven-
gi olmasına izin verdiğim Hoşnaf Murat ve kadim dostum
Yalıçapkını Dursun. Arkalarında birkaç tane de mahalle-
nin gencolarından vardı. Ama bunlar öne çıkmayıp terbi-
yeli bir şekilde sıralarının gelmesini bekliyorlardı. Dursun
hemen koluma girip ayağa kaldırdı.

“Vay be, erkencisin, gecenin bu vakti buralarda ne arı-
yorsun?”

Gözlerimin dibindeki yaşları, ağzımın kenarında kus-
muk artıklarını ve burnumdaki son balgamı fırlatıp attım.

“Ne oluyor amına kodumun mahallesinde? Kim bunlar?”

Dursun diğerlerini yolladı, gençlerden birine de bavu-
lu verdi, koluma girip yürümeye başladık. Dursun’u her
ne kadar çok seversem seveyim, onunla birlikte yürümek-
ten nefret ederim. Hemen koluma girer, ayı gibi güçlüdür,
hiç farkında olmadan çekiştire çekiştire yanında sürükler.
Mahallenin albatrosu Dursun, uzun boylu dalyan gibi bir
adamdır. O da geçimini zengin karıları düdükleterek sağlar.

Şimdi gene koluma girmiş, beni kedi enceği gibi yanın-
da sürüklemeye başlamıştı.

“Sen tatilde gazete okumaz mısın ağbi ya?”

“Okumam.”

“Televizyon da seyretmez misin?”

“Seyretmem.”

“Ha o zaman” dedi Dursun, durup düşünmeye başladı.
“Nereden başlasam ki?” Gene koluma girdi, o yürümeye,
ben sürüklenmeye başladık.

“Aslına bakarsan olaylar nereden çıktı tam olarak ben
de bilmiyorum. Taksim’deki parka kapalı çarşı mı ne yapı-
lacakmış. Ama gençler istemiyorlarmış.”

“Oğlum kısaca anlatsana, kimdi o herifler?”

“Anlatıyorum işte ağbi ya, bu gençler oraya çarşı yapıl-
masını diyorlarmış.”

“Ne yapılısın istiyorlarmış?” Biraz düşündü.

“Bak onu kimse bilmiyor ama çarşı olmaz diyorlarmış. Başbakan da illa çarşı olacak diyormuş.”

Oha! Ne oluyordu ulan? Başbakan bizim mahalleye filan mı gelmişti? Ulan bir haftalığına denize gitmişim, dünyanın çivisi yerinden çıkmıştı.

“Başbakan ne zaman geldi ulan mahalleye?” Dursun bir aptala bakar gibi baktı.

“Geçen hafta sen yokken. Seni sordu. Nerede benim Metin kardeşim dedi.”

Dizlerimin bağı çözüldü, tam bayılırken, yakaladı beni. “Manyak mısın ağbi be, Başbakan’ın bizim mahallede işi ne?”

“Ne bileyim ulan ben? Adam gibi anlatsana şunu. Bir daha taşak geçersen, o taşaklarını gözlerinin yuvasına sokarım.

Biraz tırstı.

“Yok be ağbi. İşte olay bu! Başbakan çarşı diyor, gençler olmazlanıyormuş. Sonra çatışmaya başlamışlar. Her Allah’ın günü olay. Polis basıyor bunlara gaz bombasını, tazyikli suyu. Bunlar da kaçıyorlar. Bazen bizim buralara kadar geliyorlar. Biz de mahallede bir ekip kurduk, yakaladık mı bunları Allah yarattı demiyoruz, basıyoruz sopayı. Çok eğlenceli oluyor.” Dursun sırttı. O sırtınca ben de sırttım.

Tam da bu sırada yazıhanenin önüne gelmiştik. Dursun içeri girmek istedi ama kızların ilgisini paylaşmak istemedim.

“Haydi aslanım sen git de, şu benim bavulu emanet ettiğin yamyamı ara bakalım bulabilecek misin?” dedim.

Dursun telaşla arkasına bakındı. Demincek afili bir pasla gençlerden birine benim bavulu taşıması için vermişti ama şerefsiz bacaksız ilk sokaktan cızlamı çekip git-

mişti. Bavulun içinde birkaç eski gömlek, pantol ve de ta Antalya'dan bu yana ne diye taşıdığımı bilmediğim emektar mayo vardı. Para etmezdi.

Yokluğumda mahallede bir şeyler değişmiş olmalıydı. Benim yanımda Dursun birilerine emir veriyordu. Ama adamı işte böyle düzerlerdi. Eğer aynı şeyi bana yapsa yarın parktaki kurumuş malta eriği ağacına taşaklarından asılacağını bilirdi. Bu yüzden yapmazdı. Yapamazdı. Halbuki Dursun, mahallenin en yakışıklı adamı olduğundan ve suratıyla ekmek parasını kazandığından, kavga dövüşle kaşar olmadığından benim bavulu kaptırmıştı. Şimdi mahallenin boş sokaklarına boş gözlerle bakıyor, bir şey yapacakmış gibi bir iki adım atıp yanıma dönüyordu. Ellerini dizlerine vurup “Vay be, şu işe bak ağbiciğim. Ulan insanlık ölmüş be” diye miyavlamaya başlayınca haydahladım bunu.

Deminden beri kerhaneden içeri nasıl gireceğimi planlıyordum, hani bir müzik vardı... Ulan nasıldı be o? Aklıma gelir gibi oluyor, beynimin altını gıdıklayıp kaçıyordu. Bütün zevkim kaçmıştı ama gene de nonoşlar gibi, “tralala” diye manasız bir sesle içeri girdim. İçeride kimse yoktu ama herkes buradaydı...

iki

Benim kerhane, giriş kapısından doğruca vitrine açılırdı. Burası dört beş tane insanlık tarihinden eski koltuğun ve benim çelik masamın bulunduğu yerdı. Masada kızların gazına gelip aldığım bir laptop, arkasında da en baba zengin kodamanların şaşkınlıktan götünü düşürecek kadar klas bir koltuk vardı. Kışın ortada bir soba yanardı ama şimdi cehennemî sıcaktı ve sobayı kaldırmıştık. Salon dediğimiz vitrinden arka tarafa bir koridor uzanır, karşılıklı beşer oda yer alırdı. En arkada ise hamam vardı.

Kızların normalde burada olmaları ve müşteri beklemeleleri, gelen müşteriye kendilerini beğendirmeleri gerekirdi. Zaman zaman şaşkınlıkla etrafına bakınan toy ve mahcup bir civciv birkaçına bakarsa hemen yalandan çingar çıkarırlar, yavrunun aklını alıp götünü keserlerdi.

Şimdi fıkır fıkır kaynaması gereken bu mekânda çıt çıkmıyordu ama arkadan, hamamın oradan fısır fısır sesler geliyordu. Ne oluyordu ulan? Hemen bacağı oyulmuş bir tabureye zulaladığım falçatayı kaptım. Diğer elime de kalkan olarak tabureyi aldım. Eskiden olsa löngürlös dalarım içeri ve başıma olmadık belalar gelirdi. Şimdi tedbirliydim. Ne olmuştu acaba? Birileri benim geleceğimi anlayıp tuzak mı kurmuştu? Bütün kızlarımı kesip suçu bana mı atacaklardı?

Koridoru yavaşça ses çıkarmadan geçtim. Tabureyi tutan sol elim önümde, falçatalı sağ elim gerideydi. Sağlı sollu tüm odaların kapıları açık ve boştu. Kesin kesmişlerdi kızları, ben de hamama girince kafama indirecekler-

di çakanozu, sonra zarbolara bir telefon. Anında damlardı Asım Ağbi. “Metin’in bir ayağı çukurda...” deyin, mezarından çıkar gelirdi kart kurt.

Ulan iki adım atmış, hayallere dalmıştım, tabure taşıyan elim aşağı indi. Hemen yeniden gardımı aldım. Hamamın kapıya gelip “Heyytttt...” diye naramı bastım. Hamamda nara atmak gerçekten keyifli oluyormuş, sesimin bu kadar güzel olduğunu bilmiyordum. Naram hamamın dört duvarını dolaşıp geldikten sonra çığlıklar başladı.

Kerhane çalışanı on karının onu da çığlık atıyor, hamamda yankılanan sesler kendimi yine cehennemde hissettiriyordu. “Susun lan!” diye birkaç nara attıysam da arada kaynadı gitti. Çıkan seslerden, son sürat giderken dağılacak bir külüstür gibi titriyordum. Burnumdan, kulaklarımdan kanlar boşalıyordu ya da terliyordum ama sesler beynimi oyup fokurdutmaya başladı ki kızlar yavaşça sakinleşmeye başladılar. Hatta, “Metin Ağbi gelmiş, Metin Ağbi gelmiş...” diye çığlıklar atıp üzerime saldırdılar. Elim ayağım boşalmış, kukla gibi duvara dayanmış aptallaşmış duruyordum ve kendimi savunmak için elimden bir şey gelmiyordu. Şalap şulap öpmeye başladıklarında da en az üçünü beşini hacamatlardım ama falçata tutan elim de kalkmıyordu. “Çıkarın beni” diyebildim sadece. Yalamalar kesildi. Bir elimde tabure bir elimde falçata, kerhanenin hamamında bayılmak üzereyken sinek kafalardan birinin benim mekânında ne aradığını düşünmeye fırsat bulamadan, beni koltuklayıp dışarı aldılar.